

udtale mig for en Lov, der er bygget paa de Principer og paa de Grunde, som den ærede Forslagsstiller har gjort gjældende.

Sass: Det forekommer mig, at der ikke behøves slet saa megen Tale om dette lille Lovforslag, som allerede har fundet Sted; thi Forholdet stiller sig aabenbart saaledes, at enhver Landsbypræst, saalænge den nuværende Lovningsmaade bestaaer, er Gaardmand ligesaa vel som de andre Gaardmand, og qua Gaardmand skal han deeltage i de samme Byrder og Kjørskler som enhver Gaardmand i Sognet; men med Hensyn til de kirkelige Foretagender, saa er i Grunden enhver Præst slet ikke bedre faren end Apostlene. Han eier jo dog den naturligeste Maade til Befordring, og det er at bruge Apostlenes Heste og hverken Husar- Dragon- eller andre Heste. Dette er den naturligeste Maade. De Leiligheder, hvortil saadanne Heste skulle bruges, ere kun to; det er enten naar han opfordres til at komme hen et Sted og hjemmedøbe et Barn, eller naar der er Syge og Sengeliggende, der ønske at tale med ham eller at berettes af ham. Er det, for at holde os til det Sidste, Syge og Sengeliggende, hvilket er det hyppigste Tilfælde, saa maa jeg forud gjøre Alle opmærksomme paa, at naar det er en Præst, der er Skælesørger for sine Syge og Sengeliggende, da venter han ikke med at besøge dem, til Folk sender Bud efter ham for at berette dem, men da besøger han dem, enten de ønske at berettes eller ikke, og saa besøger han dem enten med et Par flirbenede Heste eller paa sine egne to Been. Hvad nu det andet Tilfælde om Børnenes Hjemmedaab angaaer for ikke at glemme det, da er det enhver forstandig og ordentlig Præsts Bligt nøie at passe paa, at Hjemmedaab ikke bliver brugt som Overtro, og at undersøge Sagen saaledes, at han nogenlunde kan være sikker paa, at Forældrene virkelig ere ængstelige for, at deres Barn er sygt, førend han hjemmedøber det; thi ellers maa han søge med Grunde virksomt at overtale dem til at opsætte Daaben. De Tilfælde, i hvilke det er befaleet, at der skal sendes Bogn efter Præsten, forekomme altsaa slet ikke saa hyppigt, og, da det tillige nu er meget byrdefuldt for en stor Deel af Landbefolk-

ningen at skaffe Befordring (Jeg har i mit Sogn havt Exempel paa, at Huusmænd virkelig ikke kunne skaffe Bogn efter Præsten, og at Mange i andre Anliggender ikke have kunnet faae en Bogn), saa er det derfor naturligt, at hvor der finder et nogenlunde godt Forhold Sted mellem Præsten og Sognesfolkene, jævner alt Eligt sig af sig selv; og der behøver man hverken Lov om det Ene eller om det Andet. Jeg vilde altsaa foretrække, at blot de gamle Bestemmelser bleve ophævede ved Lovforslaget, saa at der slet ingen Tvang fandt Sted i saa Henseende og heller ingen Befalinger; de stiftede i Virkeligheden kun Skade; men jeg skal ikke nægte, at dette Forslag forekommer mig at være bedre end den Befaling, der hidtil har bestaaet; thi det ophæver jo dog den Tvang, der har paahvilet, og, naar vi saa faae, hvad vi nødvendigt maae faae, hvorom der naturligvis aldrig kan være nogen Tvivl længer, Sognebaandet løst, saa følger det jo ogsaa af sig selv, at Præsten og de, der søge ham, enes endnu langt bedre end forhen om, paa hvad Maade Befordringen skal skee.

H. Hansen: (Viborg Amts Adb. Valgfreds): Med Hensyn til den Bemærkning, som den sidste ærede Taler sluttede med, at naar vi fik Sognebaandet løst, saa vilde der være en større Kjærlighed tilstede imellem Præsten og Sognebeboerne, og Præsten altsaa føle sig stærkere opfordret til at besøge dem, som antog ham til deres Skælesørger, da er jeg meget enig med ham i denne Udtalelse; men det er netop det, som den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 2den Valgfreds (Ballentin) ikke vil have. Han vil paa ingen Maade have Sognebaandet løst, og derfor vil han heller ikke have dette Baand løst, og man kan altsaa meget godt begribe, at han maa være meget derimod. Naar han har sagt, at det ogsaa gjerne kunde træffe sig saaledes, at Præsten kunde være beordret til at hente Læge til en Syg, og at der til samme Tid saa kunde komme Bud om, at han maatte komme og berette den Syge, da kan det ingenlunde være Tilfældet, fordi i Hovedsognet, hvor Præsten boer, kan han ikke fordres hen at